

Aznap reggel korán keltünk. Éreztük, hogy ez a napfárasztó és nehéz lesz. Mégis hatalmas volt a lelkesedés bennünk, hiszen tudtuk, hogy ma végre, hosszú idő után ismét magunkhoz ölelhetjük a lányunkat és az unokáinkat.

A hajnali kávé után összeszedtük magunkat és lelkiekben felkészültünk az indulásra. Személyautóval vittek bennünket a távolsági buszhoz, ami egyenest az ország szívébe, Budapestre tartott. Mikor elhagytuk otthonunkat, egy furcsa érzés lett rajtunk úrrá, az otthon hiánya, de tudtuk, hogy hamarosan visszatérünk, hiszen a közmondás is azt tartja, hogy "mindenhol jó, de legjobb otthon". Jelenleg azonban gyorsan túltettük magunkat ezen az állapoton és reményekkel telve indultunk el hazánk fővárosa felé.

Az utazás meglepően kényelmes és gyors volt. Alig két óra alatt felértünk a Népligetbe, ahol a buszok kavalkádja fogadott bennünket. Itt találkoznak az ország, illetve a kontinens különböző részéből érkező járatok. Ez a hely olyan színes és sokoldalú. Miután felocsúdtunk az első fáradtságból, összeszedtük gondolatainkat, és megkerestük azt a lehetőséget, ami által a legkönnyebben eljuthatunk a reptérre. Időnk azonban rengeteg volt a járatunk indulásáig, így tudtunk egy keveset bolyongani a városban.

"Budapest, Budapest, te csodás!" és ez így is van, hiszen a világ egyik, vagy talán a legszebb és leglélegzetelállítóbb városa. Bolyongani utcáin felemelő és egyben emberpróbáló tett is. Hamar kifáradtunk és csak az járt a fejünkben, hogy mikor lesz este, amikor végre elstartol a felszállópályáról a gépünk. Van, mikor cammognak a percek, van mikor rohannak, de szerencsére az idő nem áll meg!

Eljött hát a pillanat, amikor elhagytuk a földet és a levegőbe repptünk. Ez egy olyan érzés, amit elmondani nem lehet, hanem mindenkinek éreznie kell. A felhők felett mindig kék az ég és ez valóban igaz is. A közérzetünk kicsit megváltozott, de hamar hozzá lehetett szokni és egy idő után úgy éreztük, mintha a szilárd talajon lépkednénk. Az a közel kétórás repülőút hamar eltelt és már hallottuk is a stewardess közleményét, miszerint hamarosan landolunk a Brüsszeli repülőtéren. Felkészültünk a leszállásra és láss csodát, még

könnyebben is viseltük, mint a felszállást. Ekkor már a torkunkban dobogott a szívünk, hiszen tudtuk, hogy arra a földre léptünk, ahol a gyermekeink élnek és nem kell már sok idő ahhoz, hogy megpillantsuk őket. Autóba szálltunk és irány Antwerpen, a középkori építészet csodája. Ez az út újabb két órát vett igénybe, de már úgy kimerültünk, hogy meg sem éreztük. Éjszaka volt mire megérkeztünk abba a városrészbe, ahol a lányoméék laknak. Csodaszép kivilágított utca, gyönyörű festett téglás holland házak. Ez mindig is lenyűgözött bennünket, de most, hogy ilyen testközelben voltak, még inkább a bűvkörükbe kerültünk.

A drágánk az erkélyről integetett mosollyal az arcán és mi boldogan visszamosolyogtunk. Az ami eddig csak egy álomnak tűnt, most valóra vált. Karjainkban tarthattuk egyetlen gyermekünket és a két kisfiú unokánkat is. A következő napok csak úgy elszálltak, az idő mintha duplán pergett volna. Ilyenkor jön rá az ember, hogy a kéthét nem hosszú idő és olyan gyorsan eltelik, mintha két perc lenne. Megannyi sétában és élményben volt részünk. Jól szórakoztunk és a lehető legtöbbet foglalkoztunk a családdal. Egyre jobban elhatalmasodott rajtunk az-az érzés, hogy hamarosan haza kell mennünk és ki tudja, mikor látjuk egymást újra. De hát ez a világ rendje, a gyerekek kirepülnek és saját, önálló életüket élik.

Most már, hogy újra itthon vagyunk, kezd a fájdalom elfakulni és visszatértünk a szürke hétköznaphoz. Egyre többet töprengünk azon, hogy mikor tudunk egy újabb találkozást összehozni. Nekünk ezt dobta az élet. De ha elfogadtok tőlünk egy tanácsot, nagyon becsüljétek meg azt, ha gyermekeitek a közeletekben maradnak. Hiszen mi is csak most fogtuk fel, hogy Magyarországon nincsenek nagy távolságok, ahhoz képest, amilyen messze mi elszakadtunk a családuktól.

Magyarország nem távolság, de a külföld az mégsem a haza.